

Рускій кандидаты.

Рускій центральны комітетъ выборчій поставивъ по порозумѣнію съ комітетомъ окружнымъ дальне слѣдуючу кандидатуру:

45. На округъ Лиско-Балигородъ-Лютовиска дра Александра Искрицкого, адвоката краевого въ Сапоку.

Отъ центральнаго комітету выборчаго.

Львовъ дна 12 (24) мая 1883.

Замѣтка. Дотично умѣщеного въ попредѣль числѣ "Заявленія" мусимо ту замѣти, що довѣріе В. о. Лисковацкого надѣживъ чоловѣкъ, который зразу удавався до польскаго центральнаго комітету, просиачи о поставленье его кандидатуры, — а доперва отримавши въ польскому комітету отмовну отповѣдь, зъумѣвъ склонити о. Лисковацкого, чтобы зѣкся въ его користь. Во виду сего зреchenія, поставивъ головный рускій комітетъ выборчій — по порозумѣнію съ комітетомъ окружнымъ — кандидатуру дра А. Искрицкого. Надѣемся, що нашъ выборчій не дадутъ ввестись въ ошибку черезъ са-мозваний кандидата, который такъ мало пе-ребирае въ средствахъ, чтобы добитись ман-дату.

Доповѣнье. Для уникенія всякихъ непо-розумѣній дадаемо, що рускій кандидатъ на округъ Ярославъ-Сѣниава п. Антоній Вербенецъ, мѣщанинъ въ Ярославѣ, есть заразомъ членомъ рады повѣтовой.

Оповѣщеніе.

Будучи поставленый рѣшенемъ центральнаго руского комітету кандидатомъ на посла до сойму въ округа Коссово-Куты, запро-шу ю Вп. пп. Выборчій на передѣвыборчій збо-ры, въ недѣлю 15 (27) мая 1883 о 4 годинѣ пополудни въ салѣ театральной въ Коссово.

Лазарь Винничукъ,
господарь въ Угринова домушнаго.

Оповѣщеніе.

Загально звѣстно, що я о мандатѣ посоль-скій зовѣмъ не убѣгався. Коли однакоже П. Т. Центральны Комітетъ выборчій узнатъ за отповѣдне, поставити мене кандидатомъ на округъ Яворовъ-Краковецъ, хочь виджу дуже великий трудности, виджу и чую власенми очи-ма и ушима, що въ округъ мене дѣлса, — въ ими нашего святого народного дѣла повинуюся тому рѣшенню.

Заявляю, що съ пожертвованьемъ всяко-мого добра, навѣть жити мою, готовъ я тру-дитись для моего народа и для добра сельскихъ и маломѣтскихъ громадъ, съ которыхъ добромъ чи лихомъ тѣсно звязане и моя добро и лихомъ.

Хотачи представитись Вп. выборцямъ, маю честь запросити ихъ на передѣвыборчій збо-ры, въ понедѣлокъ, 15 (28) мая 1883 о 4 г. пополудни, на рускому приходствѣ въ Яворовѣ.

Селиска, дна 12 (24) мая 1883.

Іосифъ Крушинський,
приходникъ въ Селискахъ.

Открите писмо

до Его Експеленція гр. А. Потоцкого, намѣстника Галачини.

Чи вѣдомо Вашѣ Експеленці, що по-вѣтовий комітетъ выборчій (польскій) для округа Підгайць-Козова посередствомъ Хаймка Т., фактора въ Підгайцахъ, при помочи гро-шей (500 + 1500 ар.) — купує для Вашої Експеленці голосы поодинокихъ выборчівъ, и що Dobrzanski, градца Бережаньшины, въ той самий цѣлі обѣцює выборцямъ Коабицьни-коровы?!

Выборчѣ обохъ округовъ.

Въ рѣшучой хвили.

Зъ цѣлои нашои землѣ доходятъ до насъ вѣсти о сильно розвиненій агитациіи выборчій. Русини и Поляки приготовляются усилено до завзятой, рѣшающей боротьбы.

Мы старались за цѣлый часъ приготовлань до выборчій ясно выказати, якими интересами руководятся наші противники, — яка доля ожидает нашъ нещасный народъ въ разѣ по-бѣдѣ сихъ противниківъ; мы звернули увагу, що самій честний Поляки бачуть властивій цѣлі заходовъ котері, котра все дбала и готова

дбати про свои интересы, але котра нѣколи не мала милосердія для сельского люду... Мы поднесли важный фактъ, що до боротьбы съ Русинами выступаютъ кромъ народови котері, — такоже жиды; вже тое одно може отворити очи нашимъ селянамъ и мѣщанамъ. Мы старались подати нашимъ родимцямъ до рукъ ясні доказы, съ котрими могли выступити передъ рускими выборцями, щоби здема-скувати облестныхъ народовыхъ агитаторовъ. Мы старались указати гробні наслѣдства — ad absurdum доведеного народового псевдо-патротизму. Іде ту не о хвилеву побѣду сеи або другои политичнои партіи, але и о систематиче деморализованье нашего народа, о обдиранье его — подступомъ и силу — зъ запорученыхъ конституцію политичныхъ правъ. Въ змаганяхъ нашихъ поперла насть такоже честніша часть польской прасы.

Нинѣ мусимо еще звернутись до всѣхъ нашихъ патротовъ на провиції, особливоже до нашого патротичного духовенства. Всечестній отцѣ! — поучѣть народъ, старайтесь о сколько силь вашихъ выяснити ему правдивый станъ рѣчи, боронѣть его — теплыми, сердечными словами — противъ ворожаго підступу, противъ облести неправды. Вы дотеперь зложили численій доказы, що хочете и умѣете якъ рѣдній батьки опѣкуватись народомъ; не опускайтесь єго и тещеръ — въ рѣшучой хвили. Ваша доля звязана предѣвъ тѣсно зъ долею сего нещастного руского люду... Отберуть ему поволи всѣ его права, — то певно не поминутъ и Васъ. Буде добре дѣятись народови, буде добре и Вамъ. Нашъ народъ умѣє бути вячнимъ своимъ щиримъ добродѣмъ. — Поддержѣть смѣлыхъ, поуїть темнихъ, скрѣпѣть отвагу вагаючихъ, напоминайтъ непевныхъ. Зложѣть передъ всѣмъ свѣтомъ бlyскучій доказъ, що Русь має дѣйстно демократичне духовенство, — що се духовенство — "єдина плоть" съ народомъ, — що вы ангели-хранителѣ нашего люду.

Станимо всѣ якъ одинъ мужъ. Забудьмо всѣ хвилеви споры и рѣжницѣ. Всѣ якъ одинъ — горячо попираймо выбѣръ нашихъ рускихъ кандидатовъ. Лише въ тѣсномъ получению, въ повній єдності запорука нашои побѣдъ.

Маємо надѣю, що — бодай гдекуда — попроть многи честно и здорово мысличъ Поляки наші заходы. Тажъ мы — брати Славяне. Звертаемся до всѣхъ честныхъ людей, чи они Поляки — чи Русини, и просимо: не дайте пропасти народови! — брати Поляки! дайте доказы, що умѣете еще благородно мыслити, що умѣете бути справедливими для покри-вдженыхъ!...

29 май скаже Русинамъ, чого мають на-дѣятись, якъ мають поступати, — скаже, чи голошена словами „згода“ має яке значеніе въ дѣйстности. Ми почислимо пильно всѣ го-лосы рускій и нерускій, сопоставимо факты, — подумаемъ, якихъ намъ средствъ на будуче-йтись...

Выборы до сойму.

Доносить намъ, що въ многихъ сторонахъ обѣцяють польскій агитаторы золотій горы на-шимъ выборцямъ, поминувши вже се, що ду-же часто торгууютъ по просту рускими голо-сами. — Мазурскія селянамъ такоже дуже незадо-воленій заходами дѣдичѣть, а где суть рускій села, тамъ навѣть радѣбы порозумѣтись съ рускими селянами або священиками; щожъ коли, если где, то власне въ Мааурщинѣ вая-ли народови панове свѣй людъ добре въ кѣтѣ. И то що якихъ кандидатовъ ставлять тѣ поль-скій центральній комітеты: гр. Стадницкій доси не очистивъ въ докору, що бравъ грошъ въ лендербанку, барышовного въ нечистій спрѣвѣ съ трансверзальною желѣзвицею; п. Людвікъ Водзицкій вмотаный такоже въ по-дѣбній нечистій спрѣвѣ, — за кн. Сапегу мы вже писали; інші польскій кандидаты радѣбы по просту добитись мандату, щоби потомъ всякими способами его выкористувати та під-помочи свої плохі маєткові интересы, — а всѣ они, бевъ выемки, вяжутся противъ Ру-синовъ съ жидами.

О надѣжѣ житя дѣсталі мы обширні докази въ Гуцульщини, въ Кутѣ, въ Долинського, въ Судовои Вишнѣ, въ Роздолу, колька въ Ка-луша, бѣль Турки, въ Самбірщини; гдекуды выпали правыборы дуже добре. Гдекуды твердять пп. комисарѣ, що выборцемъ може бути лише той, кто має 30 лѣтъ; тымъ часомъ выборцемъ може бути кождый повно-

лѣтній, а лише послемъ сей, кто вже має 30 лѣтъ. Въ Роздолѣ п. комисаръ вѣрно признаває, що для того перетягавъ правыборы (до 2 год. въ ночі; мали зачатись рано, а за-чалисъ ажъ ок. 6-ої вечоромъ, — бо жиды були на ярмарки порозѣділисѧ), бо боявся по-бѣдѣ Русиновъ. Коло Судовои Вишнѣ голо-сать жандарми, що цѣкарь (!) приславъ листъ за гр. Стадницкимъ. Въ Велдѣжи казавъ п. комисаръ Телих, на кого "треба голосувати"; инодѣ пытаються по просту правыборцівъ, чи "пристають" на отчитаныхъ имъ кандидатовъ. Въ Кутахъ бравъ живий удѣль въ польской агитациії учитель п. Стасинський (перше Стасининъ!), вмѣсто учити въ школѣ; попавъ навѣть въ кѣнци (въ шинку) въ руки жандармамъ... Суть тамъ ѿще гдеякъ інші хоро-ши пупилъ звѣстного коломийского п. инспектора. — Дописъ въ Гуцульщини подамо въ емѣд. числѣ до вѣдомости ц. к. державної прокураторії. — Въ Калускомъ має одинъ достойникъ голосити, що если буде вибраний п. Вольфартъ, то буде може за дармо пасти худобу въ камеральнихъ лѣсахъ; перше обѣ-цовли за дармо сырвицю... П. Вольфартъ въ загалѣ не жалує грошей, — що вже кажуть о 8.000 ар., — та о тѣмъ, що вже 46 выбор-цівъ "закупленыхъ".

Просимо нашихъ выборцівъ ставити-ся въ день выборчій вчасно на мѣсци, не датись забаламутити ѩо до часу и мѣсци выборчій, не давати зъ рукъ картъ лігитимаційныхъ, выголошувати вѣрно имя кандидата, стеречись розстрѣленя голосівъ; въ кождой важній спрѣвѣ знайдуть на мѣсци пораду у нашої интелигенції.

ДОПИСЬ.

Зъ Станиславова.

(Рускій кандидатъ на округъ Станиславовъ-Галичъ дра Іванъ Добрянський передъ своимъ выборцями въ Станиславовѣ) Запрошеній окружнымъ комітетомъ станує дра Іванъ Добрянський, дотеперѣшній посолъ въ нашого округа, памятный нашимъ господарямъ-патріотамъ и зъ своїми промовами кандидатскої и зъ переднѣшнаго спрѣвоздання, нинѣ передъ своїми выборцями. Салю театральну наповнило вже о 4 г. надѣль 160 выборчівъ, го-сподарѣвъ-патротовъ, священикъ и много мирской ин-телигенції. Зборы отворивъ неутомимый нашъ патротъ о. Кирилъ Церкевичъ въ Опришовець горячою сѣвѣтою промовою, що то тымъ больше загрѣває, що въ устѣ старця походить, — піднѣється еще разъ важність и необхідимѣсть заступниківъ руского народа въ соймѣ где зъ волѣ Найаснѣшого Монарха самій о лучшій долі для настъ радити можемо, оповѣвъ дотеперѣшній дѣяльність окружного комітету выборчого, оповѣвъ ѩо дѣялось на зѣвѣдѣ делегатовъ рускихъ комітетовъ выборчихъ во Львовѣ, повитавъ прибувшого дотеперѣшнаго посла и кандидата дра Івана Добрянського сердечними словами (при чѣмъ выборчі голосами оплесками и свою прихильність и привязанье заявили), и запросивъ ѩо хотбы и не удаленъ его на посла выбрать, то бѣль все буде старатися вѣми своїми силами въ чѣмъ аможе селянамъ и мѣщанамъ сего поївта служити и просити, ѩо его задержали въ ласкай памяті. И зновъ краснорѣчивими, горячими словами загрѣває о. Церкевичъ зображеній до постіяності и неустроїмості, въ концѣ попрашавъ кандидата, котрый поздоровивъ сердечно и широ бѣть селянъ опустивъ салю. — Потомъ отбулася нарада надѣль успіївъ переведенъмъ выборчій, поїдомъ прѣдѣтель розпрощавшись по братньому въ выборчими закривъ вборы о год. 7 вечоромъ.

НЕРЕГЛІДЪ ПОЛІТИЧНИЙ.

Австрійско-Угорска Монархія.

(Вѣденська газета урядова) зъ 23 с. м. пр-лоше цѣло. патентъ розвзываючій соймъ ческій скликуючій новій соймъ на день 5 липня о. р. (Противъ децентрализації желѣзниці) въноситъ голосъ въходячій въ Градцу органъ тѣло Лихтенштайнъ въ артикулѣ написаному, якъ вадується "N. Fr. Presse", черезъ самогоже яко Лихтенштайнъ. Авторъ огого артикулу узнає опублікі министерства вѣйнъ противъ перенесенія заради желѣзниці до поодинокихъ краївъ короннихъ вѣйнъ оправданымъ, позаякъ заради сїї вадиже уважати ключемъ цѣлою ситуацію під часъ вѣйнъ або внутрінніхъ забурень. Особливо безчеснѣмъ уважає бѣль отради заряду галицькимъ желѣзниці въ руки Поляківъ, котрьхъ сепаратистичній забаги могли бы въ даному случаю статись грозними для цѣлості монархії.

(Князъ Винницькій), членъ палати земської, збставъ іменованій членомъ прѣдѣтель

державы. (Рухъ выборчій въ Країнѣ) Якъ мы вѣдомоше доносили, ведеса въ Країнѣ вже вѣдома тація выборча, котра вѣщіе велику поїздку Словенції. Именно зъуміла Словенції опознавати і для себе позыскати всѣ сельські округи, що пропхтъ представляються рѣчю зовѣмъ природній позалкъ округи тѣ заселеній власне маже включно народностю словенською. Тыжчано однакъ не поперестали патротичній Словенції позыкапо для себе сельськихъ округівъ, що стараются теперъ переперти выборчі народності кандидатовъ і зъ большими поїздостями, зъ більшими відїздами въ Країнѣ, бачутся теперъ загроженіями въ поїздії

доселъ для себе позиціяхъ. Краинцѣ ведуть однакъ мимо того енергично дальшу агитацію, въ котрой имъ помагає дуже богато патріотичне краинське духовенство. Дякуючи сему патріотизму я той енергії отрясеся зновъ одинъ славянський край отъ давлячои его переваги германізму.

(Розмова пос. Ригера съ вѣденськимъ кореспондентомъ „Kraj-u“). Tagblatt подає интересну розмову ческого пос. Ригера съ вѣденськимъ кореспондентомъ петербургской польской газеты „Край“, котра кидає ярке свѣтло на внутрѣшний и внѣшний политичний отнoshенія Австрії. На питанье коресп. „Краю“ що до тревалости теперѣшнього правительства гр. Таффе, отповѣвъ Ригеръ, що въ Австрії не можна ручити за тревалость нѣякого правительства, за постѣйнѣсть нѣякого кабинету. Австрія есть державою неправдоподобностей, державою, где можливымъ есть все тое, що въ другихъ державахъ выдалося неправдоподобнымъ. Кромѣ того стоять отнoshенія внутрѣшньої политики австр. підъ подвойнимъ впливомъ: Нѣмеччини и Угорщини. Вправдѣ симпатія, якою тѣшится гр. Таффе на Угорщинѣ не дає теперъ нѣякої причини надѣлти скорого упадку теперѣшнього правительства, однакъ мимо того тяжко робити въ Австрії видії на довголѣтну тревалость такої або другої политичної системи. — Нѣмецко-австрійскій аліансъ не впливає після словъ пос. Ригера дливо на отnoshenія австрійскихъ Славянъ, противно дає онъ имъ поруку, що ера рѣвноуправнення Славянъ въ Австрії остане незагроженою, позаякъ Бисмаркъ добавчає въ заспокоєнію жадань австрійскихъ Славянъ обезпеку противъ панславизму, котрого надъ все боїтися, и для того поширає онъ кабинетъ гр. Таффе, остаючи глухимъ на крики выпертыхъ зъ доминуючого доси становиска австрійскихъ либеральнихъ Нѣмцѣвъ. На замѣтъ кореспондента „Краю“, що австрійскій Славяне мають обовязокъ встутитись за пригнѣтенными на Угорщинѣ Словаками, отповѣвъ пос. Ригеръ, що передлітавскій Славяне не можуть много мѣшатись въ внутрѣшний отnoshенія Угорщини. — Огнакъ звернувъ коресп. „Краю“ бесьду на поле партійныхъ отnoshenій въ австр. парламентѣ, пытаючись пос. Ригера, чи часть правицѣ не могли бы сполучитись съ „либеральною“ партіею нѣмецкою, а откинути союзъ съ феодалами и клерикалами, котрой неразъ намагаються до реакції. На тое отповѣвъ Ригеръ, що союзъ съ нѣмецкими либералами есть для правицѣ неможливий, позаякъ они не вдоволяються рѣвноуправненемъ, а стремлять завсѣгды до позыскання власти и панования. На доказъ сего наявѣвъ пос. Ригеръ свою приватну бесьду съ пос. Пленеромъ, котрого уважає онъ найспособнѣйшимъ чоловѣкомъ зъ „лѣвицѣ“; Пленеръ выразно сказавъ, що рѣвноуправненіе Нѣмцямъ выстарчить не може(!). — Ческо-польскій отnoshенія назвавъ пос. Ригеръ дуже пріязними; Чехівъ вижуть съ Поляками историчній спомини и племѣнна близкостъ; обѣ народности роблять собѣ взаимно уступчества, щобы въ пезаколоченій згодѣ добиватись спольныхъ великихъ цѣлей. Вкінци заявивъ такожъ пос. Ригеръ, що Австрія хоче освати въ мирныхъ отnoshеняхъ съ Россією, и що министръ Кальвоки усильно працює въ тоймъ напрavленю. — „Politik“ подає такожъ, за „Tagblatt омъ“, сю розмову Ригера, котра мала після неї мати мѣсце въ якійсь кофейні; отъ себе не дає ческій органъ майже нѣякихъ замѣтокъ. Розмова ся дуже характеристична. Въ нашихъ недавныхъ статяхъ о политицѣ Бисмарка, доткнулись мы многихъ важныхъ Австрії дотычачихъ квестій. По нашей думцѣ — наведена розмова се такожъ (посередно) стверджас — ради Бисмаркъ впередъ „стравити“ о сколько можъ ненѣмецкій племена, підданій судьбою нѣмецкому панованю, — однакожъ обезпечується заразомъ и аліансами противъ двохъ головныхъ вороговъ Нѣмеччини: Россії и Франції. Чи на теперъ думає дѣйстно только о дефензивѣ — тяжко сказать. Щобы бути певнимъ Австрії, — щобы племена славянські въ Австрії не вызырали помочи зъ Россії, поширає онъ дуже выразно теперѣшну внутрѣшну політику Австрії, котра стараєсь тревало позыскати для державы Чехівъ, Словѣць, Хорватівъ и Поляковъ. Інше питанье, якби уложились политичній отnoshenія тогды, якбы Нѣмеччинѣ удалось — хочьбы и по кровавої войнѣ — зробити Россію та Францію бодай на довшій часъ безсильними... „Одескій Вѣстникъ“ замѣчає, що Бисмаркъ для того не противный теперѣшній внутрѣшній політицѣ Австрії, щобы потімъ мігъ „встутитись“... за покривженемъ „Vaterlandомъ“. Характеристичній въ тоймъ взглядъ такожъ звѣстній виступлення и агитації такихъ Шенеровъ, Штурмовъ и іпр. Що а що, — але се певне; що польскій „idealу“ останутъ для Бисмарка завсегда „старезною“ (Velleitaten), що сякъ чи такъ, але — на Польшу w dawnych granicach Бисмаркъ нѣколи не скоче пристати; хиба — на родъ Wachterhaus-у противъ Россії, але апъ зъ Познаньщины, апъ зъ Галичини.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россія. Дня 23. с. м. переѣхавъ царь съ царевою и съ цѣлымъ почетомъ зъ Петровской въ Кремль. Вздовжъ цѣлои дороги ведучои въ Кремль уставилося войско довгими и широкими шалярами, въ хвили, якъ 10 пушокъ дало 10 сигналовыхъ выстрѣловъ. Улиця тверска, котрою власно ступавъ походъ, була прибрана якъ только можъ було найкрасше. Що 20 кроковъ повѣвали величезнай флаги въ фаны о краскахъ и знакахъ державы и провинцій. Зъ Кремлю повѣвае великий прaporъ.

жовтои парчи, лента его сина шовкова, а па нѣй по одномъ боцѣ напись: „Съ нами Богъ,” а по другомъ историчній даты: р. 862 (основанія державы); 988 (зведенія христіянства); 1497 (упадку державы византійской); и 1721 (принятие тытулу царскаго). — Почотъ царскій выѣхавъ зъ Петровской палаты — мимо легонького дощику о годинѣ 6-той вечеромъ, въ порядку програмомъ. Найбѣшту увагу звертали на себѣ депутаціи народовъ азіятскихъ. За достойниками ъдучими въ повозкахъ и на коняхъ и за гвардіею ъхавъ царь на бѣломъ арабскому кони, котрого приславъ царю въ дарунку шахъ перскій Насръ-единъ. Досыть велика просторонъ межи почтомъ передъ царемъ а почтомъ за царемъ позволяла народу, котрый збрався тьменными масами въ окнахъ, на балконахъ, по дахахъ и по за войскомъ — бачити добре своего монарха. Царь бувъ одѣтый въ новый генеральскій мундиръ, дорогу шапку, темнозеленый кафтанъ, широкій шаравары и высокій чоботы, и выглядавъ дуже добрѣ. На ентузіастичній оклыки люду отповѣдавъ кланяючись поважно и спокойно. Отакъ ъхала въ повозцѣ колишна принцесса даньска, „красна Дагмарѣ“. Ея осмилѣтна донька Ксения посыдала стоячи въ повозцѣ на обѣ стороны цѣлунки для разрадува-ного до крайности народу. Коло брамы церкви, куда переѣзджавъ царь, стояло духовенство благославляючи его. При вѣзде до мѣста повита ли царя ген. губернаторъ, начальникъ мѣста, маршалокъ дворянства и цивильный губернаторъ. Вѣхавши до Кремлю вступили царство на хвилину до каплицѣ, а коли зновъ вказалися народы, проводжавъ онъ ихъ доси привѣтливыми окликами, поки не зникли въ александровской палатѣ (въ Кремлю). Донерва 22. с. м. позволено вступити до Кремлю коресидентамъ ливиникар-

вступили до Кремлю корреспондентамъ дневникар-
скимъ. Князь чужостороний помѣщений не въ Кре-
млю, але по иныхъ палатахъ приватныхъ. Толь-
ко королева греческа Ольга, швагеръ царя князь
Единбурскій и братъ царевои кн. дунській Валь-
демаръ заняли апартаменты при царскомъ дворѣ.
Архицнязь Кароль Людвикъ вразъ съ цѣлымъ
почотомъ буде мешкати въ налатѣ Коншина.
Князь и депутаціи музулманъскій, которымъ при-
писы не позволяютъ здоймати турбановъ зъ головы
въ часѣ богослуженія, не будутъ присутніи въ
церкви; для нихъ приготовлено особну двоповер-
кову трибуну на площади передъ соборомъ.

Франція. Позаякъ телеграмы рознесли вѣсть, що графъ Шамборъ мавъ бути дуже хороїй, то бѣльша часть заграницної и французской прасы застанивляєся, якій оборотъ взялибы дѣла въ Франції на случай, еслибы графъ Шамборъ зйтшовъ въ свѣта. Безперечно, що смерть его булибы припиню великихъ перемѣнь въ таборѣ французскихъ роялистовъ, котрый однакожъ ледви чи еще коли станеся дуже небезпечнымъ для републики французской. Графови Шамборъ удалися сполучити роялистовъ консерватистовъ и роялистовъ либераловъ. Но чи тіи обѣ партії булибы и дальше въ годъ по смерти ихъ начальника, се друге пытанье. Здаєя однакъ, що либералы-роялисти такої отлучилибися бѣльша консерватистовъ, и то если вже не за для іншихъ причинъ, то бодай задля тоги, що межи самыми републиканцями есть богато такихъ, котрій волѣлибы въ място теперѣшнього правительства бачити на чолѣ своєї отчины таку монархію конституційну, якою есть н. пр. Англія.

Koln. Ztg," заставляясь надъ рѣжными голосами въ спаѣ французскихъ роялистовъ и приходить до такого заключенія, что вже теперѣшній кабинетъ Ферри приготавляє основы для будущей конституційной монархіи. Дѣла теперѣшнаго кабинету пригадаютъ девизу колишнаго министра Гизб: „Все для народа, нѣчо черезъ народъ“. Министръ Вальдекъ Руссо, высказуючи свои понятія о „сильномъ правительстве“ на торжествѣ гимнастическихъ товариствъ въ Ангулемъ, заявивъ, что кабинетъ послѣ его мнѣнія, не повиненъ знать нѣякой оппозиціи. — Опинія публична въ Гранадѣ занепокоена дуже тымъ, що сими днями Мольтке объездивъ южно-західній Альпы, стоячій на границіи межи Францію, Нѣмеччиною и Италіею. Праса нагадує собѣ рокъ 1869, въ отрімъ той же славный прусскій фельдмаршалокъ объездивъ провинціи надрењскій и звѣдувавъ горы Вогезы. Въ рокъ познѣйше прішло до звѣстной бойни, а полководцѣ нѣмецкій були тогда на мѣсцию (надъ Реномъ и въ Вогезахъ) — паче въ дома.

Ромунія. Недавній виборы до парляменту
збулися спокойно. 22 мая отворено парляментъ
есѣдою троновою. Король говоривъ въ нѣй о
ѣмъ, что правительство за минувшои парлямен-
тальной сесіи сповнило свою задачу, не занедбуючи
чего здѣлать, что только зостало застережене
ь договорахъ съ ипшими державами. Король го-
оривъ дальше, что мае надѣю, что Европа не
уде нарушувати правъ Ромуніи и что палата въ
твой сесіи залагодить реформу выборчу въ сей
пособъ, что справы загалу будуть мали въ нѣй
обру поруку, а голосованье опреся на подставахъ
о разъ то бѣльшои независимости и мораль-
ности.

Сербія. Новоименований митрополитъ серб
їй Теодозій выдавъ до сербскаго духовенства
ружникъ, въ котрому покликуе биъ цѣле духовенство
до безусловнаго послушенства собѣ и
частямъ красвымъ, а непослушнымъ грозить ка-
ми. Прихильна Теодозію часть духовенства
насала на се, что она буде послушна его воли,
уга-жъ часть духовенства выслала письма до
вшаго митрополита Михаила до Царгороду; въ
мъ письмѣ узнае его головою сербской церкви.
итр. Михаилъ отновѣвъ на се, препоручающи
ховенству перестерѣгати репрезентованныхъ
резъ себе засадъ и жалуючись на теперѣшній
анъ сербской православной церкви. Правитель-

дило ревизію въ редакціи дневника „Народна Свобода“, зъ отки головно розходилася агитація про
тивъ митрополита Теодозія. Духовенство отж
подѣлене въ Сербіи на два таборы. За Теодозіемъ
стоить меншостъ, а нардъ сербскій, вѣрны
своимъ традиціямъ не може пѣякъ освоитись ст
кабинетомъ Пирочаница и его заушникомъ митро
политомъ Теодозіемъ.

Н О В И Н К И

— Съ нынѣшнимъ числомъ разсылается Вп.
редплатникамъ „Библ. пов.“ (10 и 11 аркушъ
овѣсти „Мѣщаньске племя“).

— Зъ Тысъменицъ пишуть намъ: „Дня 20. мая р. разсталисъмся зъ нашимъ сотрудникомъ Омеляномъ Глѣбовицкимъ, который выѣхавъ на свое нове душнастирске мѣсце въ Августовъ. Тужъ той хоть коротко у насъ перебувавъ (олько черезъ 8 мѣсяцѣвъ), однакожь лишивъ поѣзду у всѣхъ сердечну, довголѣтну и вдячну память. Навѣтъ противники не могли ему отказать въ великого поважанія за его благородный характеръ, его безграничну любовь до народа и готовость къ пожертвованія, помимо того, что обставины тушеиной притискали его материально, що черезъ большій часъ своего пробуванія зносивъ тяжку холобу жены, а потомъ понѣсь смерть своего единственнаго сына. Тожъ не дивно, если при его выѣздѣ чистоплотный народъ съ слезами прощавъ своего друга. Читальня тушеинская стратила въ о. Глѣбовицкому щирого покровителя и порадника, а памятью своего правдивого отца. Мѣщане вручили ему при отѣзда стихъ прощальный. — Дай Боже имъ счастья на новой посадѣ.“

Вѣсть, будьтобы п Гнѣвошъ, ред. „Стражницъ“,
ндидуавъ въ львовскому окружѣ (меншихъ по-
лостей) на посла, есть зовсѣмъ ложною. П. Гн.
ідавъ власне отозву до выборцѣвъ, въ котрой
шучо поручас п. Максима Кинаша, канди-
та головного руского выб. комитету.

— Дня 8 л. с. м. умеръ въ Целѣвѣ, у учителя
мошной народной школы Левъ Василовичъ, звѣст-
ий въ литературныхъ нашихъ кружкахъ подъ
именемъ Льва Сапоговскаго. Покойный не
зная въ житиѣ свойствъ и талану нѣ долѣ. Зъ
лку лишившия круглымъ сиротою, а борючись
жко съ бѣдою, добивсь въ кончи скромнаго
лановиска народного учителя и терпѣвъ много
для своего патріотизму... До того всего прїшла
и тяжка недуга, покойный вылежавъ довгї
и въ львовскомъ шпитали, а выйшовши зъ не-
бувъ такъ ослабленый, що не могучи повнити
вязкобъ званя подякувавъ за мѣсце.
оживавъ якійсь часъ во Львовѣ, працювавъ
олько мѣгъ, а немогучи утrimатись выїхавъ
село, до Целѣва, и тамъ померъ на запале-
жолудка. Покойникъ бувъ сотрудникомъ „Га-
ты школьной“, „Зорѣ“ и „Школьной часописи“.
писавъ кѣлька коротенькихъ по новыхъ свѣ-
ти, хорошою рускою мовою писаныхъ повѣстокъ.
обливо двѣ зъ нихъ: „Марійка“ и „Безвинній“,
кований въ однѣмъ зъ минувшихъ рочниковъ
рѣ“, звернули на него увагу рускихъ читате-
ль. Подавъ въ нихъ двѣ вѣрнї картины зъ
сельского люду. Не судилось ему навѣть
їцѧтьпятои весны своего житя довершити.
ему земля перомъ!..

— Єзуиты дуже раді були осѣсти въ Станисла-
въ... Не маючи мабуть охоты много трудитись
заходитись, хотѣли хитро мудро втиснутись до-
ешканя — брменського пароха, и зъумѣли роз-
уги собѣ вже на се навѣть позволеніе отъ бр-
ьского епископа Ісаковича. Розумѣєсь, що бу-
ль такожъ зачали уживати и брменській костелъ,
а где разъ Єзуигы влѣзутъ, то — звѣстно —
скоро ихъ проженеть. Але теперѣшній парохъ
ашканъ рѣшучо оперся, не хотѣвъ вступитись
красного, обширного партерового помешканя —
невеличкої комнатки, що знаходиться надъ за-
стією. Цѣкава предсѣ рѣчъ, чому-то самъ епис.
ковичъ, цоки бувъ еще царохомъ въ Стани-
зовъ, не скориставъ зъ способности и не усту-
ся Єзуитамъ?

— „Кигуег Lwowski“ выступивъ вже колька разы
е рѣшучо въ оборонѣ Русиновъ. Мы згадували
статью „Куріера“ п. з. „До бунту“; въ ин-
статіи п. з. „Ze szczytu dziejów“, напоминае-
оръ Поляковъ до справедливости взгядомъ
иновъ, щобы колись будучій поколѣння не про-
ли своихъ батьковъ и дѣдовъ, котріи могли
днатись съ Русинами, а не хотѣли. — Въ
гъ „Prezenty“ выступає сильно противъ тече-
нного права патронату, называючи его звѣтре-
ль привилеемъ; „въ Мазурщинѣ“, каже, „не
се право нѣякого значенія; на Руси — по-
дїй не;... въ священикахъ будитъ оно всегда
ство польской несправедливости“. Знаємо,
що першій разъ чуємо — зъ поль-
кої стороны — такій рѣшучій ооудъ права па-
tronatu; по нашої думцѣ можна лише самимъ
надамъ признати право презентаціи. — Зъ
їднои вступнои статѣ „Дѣла“ подавъ „Ку-
ріер“ обшанчный вытаг.

— Зборы выборцѣвъ м. Львова, третій зъ ряду, от-
ились въ четверть, 24 с. м., для выслушанія зго-
вуючихся кандидатовъ. Зголосились пп. дръ-
лька, дръ Е. Черкавскій, дръ Гольдманъ и п.
ановичъ, т. е. всѣ дотеперѣшніи послы. Оста-
лі ухвалы отложено до дальнихъ зборовъ вы-
ѣвъ. — Мусимо ту звернутись до одноги ин-
еляціи, поставленои дрови Черкавскому, а
гиво до отповѣди интерпельованого канди-
дата. П. Гнѣвошъ запытався дра Черкавскаго,
думае о незгодѣ межи Русинами а Поляками
бы єъ усунути. Звѣстныи и рускѣ публицѣ
кандидатъ отшовѣвъ, що есть зъ роду и посля

его уважати за гôршого Русина якъ другихъ; мальконтенты (!!?) жалятся на иеношанованье своего языка въ школахъ и въ судахъ, — але безъ подставы; о языцѣ выкладовомъ въ школахъ рѣшае громада(!), а въ судахъ суть оба краевій языки „рѣвноуправненій“... Отже посля словъ дра Черкавскаго, суть лише якісь „мальконтенты“, до которыхъ — очевидно! — самъ п. кандидатъ на посла и... на шефа секціи въ министерствѣ просвѣты зовсѣмъ не числится. Що сей честный посолъ-педагогъ есть зъ роду и посля обряду Русиномъ, се мы знаемъ, а предсѣ цѣкаво булобы знати, чи сей „Русинъ“ — умѣє еще хочь трохи по руски, та чи має хочь яке таке понятъ на пр. о рускѣй литературѣ, або о рускѣй исторії?!. Чи може сей ученый Русинъ бравъ коли яку участъ чи то въ научово-литературной чи въ политичнѣй працї своихъ земляковъ? — чи сказавъ въ своѣмъ житю (на пр. въ соймѣ) хочь колька словъ прилюдно по руски?!. Чи може положивъ якѣй безмѣрнѣй заслуги около морального и матеріяльного поднесеня „свого“ нуждennого народа?! Может у себе въ дома говорить по руски?.. Що иного участъ — и то жива участъ — въ дѣяльности „народово“-политичнаго швидлю. Мы вѣкому не завидуемъ здобутыхъ на тѣмъ поприщу лавровъ; — не завидуемъ и сеи... смѣливости. Звернемъ ту только увагу п. професора университету, що на львовскому университету катедры философії мовы не було; намъ здається, що основне наукове виховуванье молодої генерації о много важнѣйше, нѣжъ народова політика та вислуги жидовско-шляхецкой котерії.

— Якъ то нашій гдяякій вйтъ! Переѣздаючи въ самъ памятный для каждого широго Русина день, т. е. 3-го мая черезъ село Вербовець, коло Будзанова, зачувъ я, що дзвонятъ въ церквѣ мѣсцевой; вступивъ отже до церкви, щобы побачити, якъ то на Подолю обходять свято свободы. Не мале однакъ було мое здивованье, коли я побачивъ въ церквѣ ледво двохъ господарѣвъ та колька женщинъ. Погадавъ я себѣ: „ото свободы! видко що забули на минувшій лѣта, на недолю передъ 48 рокомъ“. Выйшовши зъ церкви, спытався я одного господаря, длячого-то такъ мало людей було днесъ въ церквѣ? Честный господарь отповѣвъ тяжко зотхнувши: „Насъ булобыся бѣльше зобрало, еслибы не шарварокъ, та нашъ — звѣстный вже въ свѣтѣ — вйтъ Сень, котрый на нынѣ сей шарварокъ наказавъ, щобы не стратити ласки, рдеру, та мѣсця w radzie powiatowej“... Переѣздаючи.

— „*Czas*“ дуже жалится, что гдеякимъ знатнейшимъ польскимъ менерамъ (на пр. п. Д. Абраговичови) грозитъ се тяжке небезпеченьство, що будуть вже выбрани на пословъ!.. натомѣсть ути о рожныхъ „*zaściankowuch*“ кандидатурахъ, котрїй навѣть „затверджуются“ центральнымъ польскимъ комитетомъ... Бачимо, що число неза-
воленыхъ зъ дѣяльности „центральної“ котеріи до разъ-то збѣльшається. Якъ намъ доносятъ, мавъ польскій центр. комитетъ для всходної Галичи-
ы для того ухвалити w zasadzie: „*żadnego Rynna*“, щобы дати можнѣсть тяжко въ заходной Галичинѣ загроженымъ станчикамъ „подре-
перуватись“ на Руси! Що до звѣстныхъ 30.000, то
се бути постягана зъ рожныхъ сторонъ суб-
енція для станчиковскаго органу, щобы той же
о спламъ ратувавъ загроженый таббръ; въ гро-
некъ тыхъ партicipуютъ всяки банки и пр.

— „Teku Niecziuji“, подъ тымъ заголовкомъ появився недавно въ Парижи, въ польскомъ языцѣ, борникъ сатиръ, котрого авторъ — въ формѣ озмовъ давно номершихъ ученыхъ и политиковъ польскихъ (очевидно, на тантомъ свѣтѣ) — дуже сильно и не безъ дотепу выступае противъ всей енерѣшной польской политицѣ въ загалѣ, а пе-довсѣмъ противъ верховодячои партіи „станчи-бвъ“. Весь „народовый“ швандель польскихъ ристократовъ, шляхтичѣвъ, клерикаловъ и псевдо-бераловъ напятнованый вельми крѣпкими сло-ами... „Ой такъ“,каже историкъ Лелевель, „ко-лише шляхта польска въ политичномъ житю верховодила, то все скончилось се обдуреньемъ народа и... ордерами та титулами“. А Игнатій отоцкій отзывается: „Або той п. Гаузнеръ... алько єго бувъ еще Нѣмчикомъ; онъ самъ про-айнувавъ найкрасшу часть своего житя безъ уча-ти въ справахъ краевыхъ; тамъ где други тру-ились, терпѣли, майно и житье за Польшу от-авали, — тамъ єго нѣкто не бачивъ; вконецъ выбрали его бродскій жиды посломъ... Сорокъ ётъ пересувавсь онъ черезъ салоны, отъ часу до часу — зъ нудоты — читавъ, але безъ ладу, ѿли, методы. Призбираувъ дробку всякихъ вѣдо-стей, але безъ нѣякои звязи, нѣякои проводни-умки, нѣякихъ принциповъ. Но свѣдомый, що до дѣла съ немудрою шляхтою, съ енцикли-дією подъ пахою выбравсь онъ смѣло зъ га-лицкого Єрусалима спасати ојскузу... Колись бы „либеральный“ противникъ станчиковъ, по-инъ вконецъ — налякавши пеласки польского рла — въ колькохъ послѣднихъ промовахъ —

ой попередній бесѣды. Нѣмцѣ посмѣхались, Ко-
простило упокореному грѣшникамъ. Зачала хо-
ти чутка, що п. Гаузнеръ бувбы добрый на ми-
нистра. Але — для якого портфеля? Ба, — тор-
влѣ, финансѣвъ, — рыболовства... Може бути,
що п. Гавзнеръ буде колись гофратомъ безъ теки.
Ледви чи зъ єго статистично-философичного
ста буде коли польскій хлѣбъ. *Guarda e passa.*[“]
Вторъ нытаесь, чи п. Грохольскій „въ кунтуши
въ цилиндрѣ“, та нѣмецко-польскій п. Гаузнеръ
дѣйстно заступають правдивій интересы Га-
чини? !...

